

stavec § 7 má předpisy o hostincích a průmyslových závodech, načež čtvrtý odstavec stanoví, že vzdálenost plotů neb ohrad křovinových, jež mají býti zřízeny podél silnice, od kraje silnice má býti určena zvláštní komisí. V předposledním odstavci cit. § 7 je konečně obsažena dispozice, že takové ploty a ohrady již existující, které jsou od silnice příliš málo vzdáleny, mají se vyvlastněním podle možnosti odstraniti, pokud jsou silnici zřejmě na újmu.

V případě st-lově jde nesporně nikoli o zřízení nového plotu, nýbrž o práce na tyčkovém plotě již existujícím. Žal. úřad vychází z názoru, že na podobné práce, jsou-li přestavbou, dopadá předpis § 7 odst. 2 řádu silniční policie, než nss musel dáti za pravdu st-li, který to popírá.

Z § 7 zák. vyplývá zřejmě, že jeho odstavec 2 se vůbec nevztahuje na ploty podobného druhu, o jaký tu jde (tyčkový plot). To vysvitá již z toho, že v tomto ustanovení je obsažen pozitivní předpis jen o určité kategorii hrazení, t. j. o zdech. Pojem »přestavby« a »přístavby« tu má pak identický význam jako ve stav. řádě, t. j. jím rozumějí se stavební úpravy na staveních čili budovách (sr. Boh. A 4218/23). Nedo- padá tedy ustanovení § 7 odst. 2 zák., o něž se žal. úřad ve svém rozhodnutí opřel, vůbec na st-lův případ, ve kterém nesporně šlo o práce na tyčkovém plotě a nikoli o přestavbu budovy. Pro ploty (na rozdíl od zdí) obsahuje pak zák. v § 7 odst. 4 a 5 samostatná ustanovení, jichž obsah ukazuje, že zákon čelí jedině k tomu, aby při takovýchto plotech byla dodržena určitá vzdálenost od kraje silnice. Z toho plyne, že povinnost žádati o určení vzdálenosti od kraje silnice má jedině ten, kdo hodlá zřídit plot nový, kdežto při pouhé opravě plotu již existujícího, při níž se na vzdálenosti té nic nemění, není nijakého důvodu pro to, aby vzdálenost ta byla znovu určována. Pak ovšem neexistuje ani povinnost žádati o takovéto určení, a nelze mluvit ani o trestném opomenutí této domnělé povinnosti.

Z toho, co bylo uvedeno, vyplývá, že žal. úřad neprávem potrestal st-le pro zanedbání povinnosti, kterou mu zákon vůbec neukládá.

Č. 12.076.

Živnostenské právo: Pojmové znaky periodické dopravy osob (autobusem).

(Nález ze dne 11. října 1935 č. 18.591/35.)

V ě c: Jan K. v N. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živn. řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

Důvody: Nálezem z 30. srpna 1932 odsoudil okr. úřad v Prachaticích st-le podle § 132 b) živn. řádu k pokutě 200 Kč, po př. k vězení 20 dnů pro přestupek § 22 živn. řádu, kterého se dopustil tím, že podle zjištění četnictva, orgánů důchodkového kontrolního úřadu v N., úřadů želez-

ničních a podle výpovědi svědků provozuje stále, ačkoli již byl proto trestán, periodickou dopravu osob autobusem na trati N.—Č. Skutkovou podstatu prokazuje okolnost, že jezdí pravidelně podle jízdního řádu bez objednávky a s veřejného stanoviště.

Odvolání, podané proti tomuto nálezu, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím, ve kterém vyslovil, že skutková podstata přestupku jest prokázána úředním šetřením, výpovědí svědků a zjištěním orgánů důchodkového kontrolního úřadu, a dodal: »Bylo zcela jasně zjištěno, že vozíte i osoby, které jízdu neměly objednanu, že stačí pouze, když kdokoli ke stanovišti Vašeho autobusu se dostaví, což pasažéři činí, ježto jest jim známo, že pravidelně na určité trati v určité době jezdíte, nehledě ani k tomu, že objednávka v tom smyslu, jak Vy ji uvádíte, ani nijakou skutečnou objednávkou vozidla není, nýbrž pouhým zajištěním místa v autobuse, bez ohledu na ni na určité trati v určité době projíždějícím.«

O stížnosti uvažoval nss takto: — — —

St-I připouští, že autobusem jezdil pravidelně v určitou hodinu a na určité trati, tvrdí však, že tak činil nikoli ze své vůle, nýbrž jenom proto, že zákazníci objednávali jízdu na určitou dobu a na určitou (nejkratší) trať, aby mohli během dne vyřídit svoje záležitosti v Č., a připouští, že jeho zákazníkům může býti známo, že jezdí určitou trať v určitém čase. Dovojuje však, že jezdil jen na objednávku, která může býti také ústní a může se stát těsně před jízdou nebo také během jízdy, a udává, že když někdo zastaví vůz na trati znamením daným rukou, pokládá takové znamení za naléhavou objednávku nepředvídané jízdy a že by vůbec nebyl obchodníkem, kdyby na takovouto objednávku neuzavřel dopravní smlouvu. Dovojuje dále, že nebylo prokázáno, že by byl vezl osobu, s níž předem nic neujednal, což prý jest znakem periodické dopravy.

Tento názor st-lův jest mylný.

Periodickou jest doprava osob tehdy, když ji podnikatel provozuje na určité trati v určitých časových intervalech (nikoli tedy podle nahodilé potřeby) a když jeho dopravní prostředek jest při tom k dispozici komukoli bez předchozí objednávky. I při této dopravě se vždycky uzavírá smlouva dopravní způsobem ovšem neformálním (na př. zakoupením jízdního lístku).

St-I sám připouští, že provozoval dopravu osob na určité trati v určitých časových intervalech. Předmětem sporu jest tedy jenom otázka, co jest pokládat za předchozí objednávku. St-I jest toho názoru, že i u jízdy pravidelně provozované jest předchozí objednávkou objednávka učiněná těsně před jízdou (již podniknutou) nebo během této jízdy. Názor ten jest mylný. Při jízdě provozované pravidelně na určité trati a v určitých časových intervalech lze za »předchozí« pokládat jenom takové objednávky, které jsou příčinou, resp. spolupříčinou toho, že se jízda podniká, takže by podniknuta nebyla, kdyby zde nebyl určitý počet takových objednávek, učiněných dříve než se jízda podnikne. Za předchozí nelze však zde pokládat takové objednávky, jichž počet dopravce při podniknutí jízdy nezná a které se činí jen u příležitosti jízdy, která byla již podniknuta, a to bez ohledu na objednávky předem již učiněné. St-I ani

sám netvrdí, že jezdil jenom tehdy, když měl zajištěn určitý počet objednávek, učiněný před podniknutím jízdy. Naopak sám udává, že přijímal také objednávky, učiněné těsně před započítím jízdy již podniknuté, a objednávky během takové jízdy. Počet takových objednávek nemohl být st-li znám před podniknutím jízdy a objednávky takové byly umožněny jen tím, že st-l jezdil v určitý čas po určité trati pravidelně. Tím však bylo vozidlo k dispozici komukoli a šlo tudíž o dopravu periodickou.

Č. 12.077.

Stavební právo (Čechy): * Soused je oprávněn žádati o zakročení proti úchylce od stavebního konsensu pouze tehdy, vyplývá-li z jeho žádosti porušení určitého jeho sousedského práva, nikoliv již tehdy, když jen tvrdí, že se úchylnka ta dotýká jeho interesů.

(Nález ze dne 11. října 1935 č. 18.592/35.)

V ě c: Václav H. v P. proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. Jaroslava a Marii R. v S. adv. Dr. Otakar Lada z Prahy) o přeložení plotu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Při místním šetření, konaném o žádosti Jaroslava a Marie R. za povolení ke stavbě vily v S. konstatovala komise, že navržená stavba sousedí na jihovýchodě se soukromou cestou, probíhající mezi pozemkem žadatelů a pozemkem st-le a ustanovila, že stavební parcela má býti oplocena plotem dostatečně vysokým a hustým. Zda stavební povolení bylo na základě tohoto šetření žadatelům uděleno, není ze spisů patrné.

Podáním z 29. října 1929 oznámil V. H. obecnímu úřadu, že J. R. nezřídil plot na hranici své parcely, nýbrž že přihradil si ze soukr. cesty ještě pruh, široký asi 3.5 m a dlouhý asi 70 m, a žádal, aby J. R. bylo uloženo přemístění plotu do původní čáry. Obecní úřad v S. prohlásil nejprve, že v daném případě jde o věc soukromoprávní, vymykající se kompetenci stav. úřadů, když však dotýčný výměr jeho byl v cestě rekursní zrušen, uložil výměrem z 21. července 1930 J. R.-ovi, aby plot přeložil tak, jak stál při stav. komisi, t. j. do vzdálenosti 6 m od hrazení V. H.

Rekurs, který manželé R.-ovi proti tomuto příkazu podali, a v němž namítali, že pozemek onen není cestou veřejnou, nýbrž jest soukromým jejich majetkem, na němž má V. H. služebnost jízdy na pruhu 2.5 m širokém, a že pozemek ten mohou si rekurenti, pokud tuto služebnost neruší, jako svůj majetek ohraditi, zamítl okr. úřad v Říčanech výměrem ze 13. ledna 1931, poněvadž stavebními spisy, týkajícími se povolení staveb na pozemku J. a M. R.-ových a na pozemku V. H., jest prokázáno, že pamatováno bylo na zřízení komunikace a Jaroslavu R. bylo platně uloženo, aby svůj pozemek proti budoucí ulici a proti pozemku V. H. oplotil